

1) Stedetfor „Lønninger til de 10 fast ansatte Lærere	40,666 Kr. 66 D.
Personlige Tillæg	3,328 — —
	<hr/>
	43,994 Kr. 66 D."
Indsættes:	
„Lønninger til de 11 fast ansatte Lærere	43,466 — 66 —"
Der kan gives Professor L. N. Segelcke fast Ansættelse som Lærer i Meierilære og Landbrugsbogholderi med Lønning efter Reglerne i Lov af 1ste April 1871 § 2.	
Personlige Tillæg	5,328 — —
	<hr/>
	48,794 Kr. 66 D."
2) Honorar til Docenterne	11,400 — —
Beløbet nedsættes med 2,000 Kr.	

E. Stecl.

Larsen.

Til Folkethingets Finantsudvalg.

Sunderigsministeriet, København, den 4de Februar 1880.

Eigesom der jævnlig direkte til Ministeriet indkommer Klager fra vore Fiskere over den Gensynsløshed, hvormed fremmede Fiskere optræde under det Fiskeri, de drive i de os omgivende Bænde og tilbids paa vort eget Søterritorium, saaledes har Ministeriets Konsulent i Fiskerisager oftere henledet Opmærksomheden paa foresaldne Overgreb fra fremmede Fiskeres Side. Endelig har ogsaa Chefen for Kanonbaaden Willemoes, der i afdigte Østeraar har været udsendt for at føre Tilsyn med Fiskerierne, i sin til Marineministeriet afgivne Rapport antet over det ulovlige Fiskeri, der drives i vore Farvande saavel af tydske som svenske Fiskere. Medens de tydske Fiskere særlig holde sig til Lillebelt, hjemløge de svenske Fiskere navnlig Farvandene omkring Bornholm, Verne fyd for Sjælland, Nøen, langsmed Sjællands Ost- og Nordkyst, Anholt, Læsø samt ved den tydske Kyst fra Skagen til Grenaa.

Det er en Selvfølge, at der herved paaføres vor Fiskerbefolkning saa megen Glæde og Ulempe, at den lider et særdeles betydeligt Afbræk i Udvælsen af sit Erhverv, og Ministeriet har derfor, navnlig da Klagerne i den senere Tid ere bleve saa hyppige og indtrængende, troet ikke længere at burde fastholde den Tolerance, som hidtil er bleven ubøit imod fremmede Fiskere, og det saameget mindre, som der ikke altid fra vore Nabolande sees Sjengjæld i den heromhandlede Henseende imod de danske Fiskere. Som Ministeriet imidlertid oftere har haft Leilighed til at erfare, nytte diplomatistiske Forestillinger ordentligvis Intet; allerede af den Grund, at Forjæelsen i det enkelte Tilfælde saa vanskeligt lader sig konstatere, og man skønner derfor ikke, at der paa anden Maade kan raades Bød paa de oftommeldte uheldige Tilstande end derved, at Regjeringen paany indskræper det mod Fremmedes Fiskeri paa vort Søterritorium gjældende Forbud — dog med Undtagelse af Fiskeriet i Øresund, saalænge det ogsaa fra svensk Side indrømmes, at Fiskeriet i dette Farvand i sin Helhed maa staa aabent for begge Nationers Fiskere — og derfor træffer de fornødne Foranstaltninger til at gjennemføre Forbudets Opretholdelse. Hertil vil imidlertid Assistance af et Orlogsfartøj være nødvendig, og man har derfor ved Forhandling med Marineministeriet opnaaet Sammes Samtykke til, at den Kanonbaad, der iaar ligesom ifjor, under Forudsætning af, at de dertil fornødne Midler bevilges, agtes udsendt for at føre Tilsyn med Fiskerierne, saar anvist det som sin nærmeste Opgave at vaage over Overholdelsen af hint Forbud og i det Hele at beskytte vore Fiskere imod Overgreb af Fremmede, samt til at Kanonbaadens Logt, hvis Varighed i Reglen er 2 Maaneder, udstrækkes til at omfatte den Tid, som Fiskerierne vare, altsaa omtrent 5 Maaneder, dette dog kun paa Betin-